

DECYZJA NR 1 / 2019

o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego

Na podstawie art. 50 ust. 1, art.51 ust.1 pkt. 2, art. 53 ust.1 pkt 3, art.54 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 2018r. poz.1945, z późniejszymi zmianami) w związku z art.4 ust. 2 pkt. 1 tejże ustawy, a także par. 3-9 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie sposobu ustalania wymagań dotyczących nowej zabudowy w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164,poz.1588) oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 2096 z późn. zm.)

Po rozpatrzeniu wniosku z dnia 01.07.2017 r. (data wpływu 04.07.2017r.), uzupełnionego w dniu 01.08.2017r. oraz w dniu 04.03.2019r. oraz w dniu 24.04.2019r. P4 Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie, ul. Taśmowa 7, 02-677 Warszawa, w imieniu i na rzecz której działa Pan Paweł Krychowiak z siedzibą Gaj Mały 34, 64-520 Obrzycko oraz w wyniku uchylenia decyzji przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Gorzowie Wlkp. znak SKO.Go/420 – WM/1484/17, następnie zawieszenia postępowania z dnia 05.02.2018r. do czasu uzyskania przez Inwestora ostatecznej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla wnioskowanej inwestycji i podjęcia postępowania w dniu 07.11.2018r. oraz w wyniku uchylenia decyzji przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Gorzowie Wlkp znak SKO.Go/420 – WM/165/19, Dotyczącego wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego

U S T A L A M

na wniosek: P4 Sp. z o.o., w imieniu i na rzecz której działa Pan Paweł Krychowiak

1) Warunki lokalizacji inwestycji celu publicznego dla inwestycji polegającej na :

- budowie stacji bazowej telefonii komórkowej składającej się ze stalowego masztu telekomunikacyjnego o wysokości około 56m (z tolerancją do 5%) wraz z szafami sterującymi oraz antenami i urządzeniami nadawczymi przewidzianej do realizacji na części działki 49/21 w m. Trzciel

2) Warunki lokalizacji inwestycji celu publicznego i szczegółowe zasady zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy na podstawie przepisów odrębnych:

- Ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (tekst jednolity, Dz. U. z 7 czerwca 2018 r., poz. 1202 z późniejszymi zmianami);
- Ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 2018r. poz.1945, z późniejszymi zmianami);
- Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (tekst jednolity Dz.U. z 2015r, poz. 1422, z późniejszymi zmianami);
- Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie sposobu ustalania wymagań dotyczących nowej zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1588);
- Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie oznaczeń nazewnictwa stosowanych w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz w decyzji o warunkach zabudowy (Dz. U. Nr 164, poz. 1589);
- Ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (tekst jednolity, Dz.U. z 2018 r. poz. 2068 z późn. zm.);
- Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r., poz. 124);
- Ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. - o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzeniu ścieków (tekst jednolity Dz. U. z 2018r., poz. 1152 z późn. zm.);
- Ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 755 z późniejszymi zmianami);
- Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. z 2016 r., poz. 71);

- Ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jednolity Dz. U. 2018 r. poz. 2081, z późniejszymi zmianami);
- Ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne (tekst jednolity Dz.U. z 2018 r., poz. 2268 z późniejszymi zmianami).

3) warunki zabudowy i szczegółowe zasady zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy na podstawie przepisów odrębnych :

a) warunki i wymagania ochrony i kształtowania ład przestrzennego:

- ustala się możliwość budowy stacji bazowej telefonii komórkowej składającej się ze stalowego masztu telekomunikacyjnego o wysokości około 56m (z tolerancją do 5%) wraz z szafami sterującymi oraz antenami i urządzeniami nadawczymi przewidzianej do realizacji na części działki 49/21 w m Trzciel.

Maszt zostanie wyposażony w system antenowy – 4 anteny sektorowe umieszczone na stacji bazowej oraz urządzenia nadawczo – odbiorcze i transmisyjne umieszczone na ziemi pod wieżą.

Zgodnie z wnioskiem strony moc EIRP poszczególnych anten wynosić będzie 852W. Środek elektryczny anten sektorowych znajdować się będzie na wysokości 54,5m n.p.t. Przy nachyleniu (tilt) 0°, zasięg osi głównej wiązki promieniowania poszczególnych anten przebiegać będzie równoległe do terenu również na wysokości 54,5m. Na poziomie tym, w odległości do 40m od środka elektrycznego anten brak jest jakichkolwiek miejsc dostępnych dla ludności. Przy maksymalnym nachyleniu 12° zasięg osi głównej wiązki osiągać będzie wysokość 44,1m n.p.t., jako miejsca dostępnego dla ludności. Wiązka ta nie będzie przecinała żadnych miejsc dostępnych dla ludności. Nie jest zatem spełniona przesłanka konieczna, aby rozpatrywane zamierzenie mogło być uznane za przedsięwzięcie, o którym mowa w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. z 2016 r., poz. 71). Brak jest też także innych przepisów, którym odpowiadałaby planowana inwestycja.

Wnioskowana inwestycja zajmie powierzchnię 150m² (z tolerancją do 10%). W chwili obecnej teren ten to teren zielony. Planowane wyposażenie stacji będą stanowić: zespół urządzeń nadawczo odbiorczych oraz transmisyjnych umiejscowionych w szafach systemowych posadowionych pod wieżą, a także system antenowy zainstalowany na wspornikach stalowych :

- 4 anteny sektorowe: AS26_2 (2100MHz) ukierunkowana na azymut 80°, AS26_2 (2100MHz) ukierunkowana na azymut 150°, AS26_2 (2100MHz) ukierunkowana na azymut 240°, AS26_2 (2100MHz) ukierunkowana na azymut 330°, zawieszona na wysokości 54,5mnpt;

- 5 anten radioliniowych RLI, RL2, RL3, RL4, RL5 o średnicy 0,60m ukierunkowanych na azymuty 15°+/-30°, 90°+/-30°, 160°+/-30°, 245°+/-30°, 295°+/-30° zawieszonych na wysokości 55,0m n. p.t.

Wyznaczone na głównych kierunkach promieniowania anten rozsiewczych obszary, w których gęstość mocy przekracza wartość 0,1W/m² rozciągają się w najgorszym przypadku na wysokościach :

- powyżej 35,8m n.p. najwyższych przewidywanych potencjalnych miejsc dostępnych dla ludności – od sektora 80° dla anteny AS26_2 (2100MHz),
- powyżej 35,8m n.p. najwyższych przewidywanych potencjalnych miejsc dostępnych dla ludności – od sektora 150° dla anteny AS26_2 (2100MHz),
- powyżej 35,8m n.p. najwyższych przewidywanych potencjalnych miejsc dostępnych dla ludności – od sektora 240° dla anteny AS26_2 (2100MHz),
- powyżej 35,8m n.p. najwyższych przewidywanych potencjalnych miejsc dostępnych dla ludności – od sektora 330° dla anteny AS26_2 (2100MHz),

W obszarze, w którym gęstość mocy promieniowania przekracza wartość 0,1W/m² nie znajdują się żadne obiekty czy budynki, w których mogą przebywać ludzie, gdyż ze względu na sposób zagospodarowania terenu są to obszary niedostępne dla ludności.

Do najistotniejszych czynników towarzyszących funkcjonowaniu stacji bazowej zaliczyć należy pole elektromagnetyczne. Źródłem promieniowania elektromagnetycznego z wnioskowanej stacji bazowej będą anteny. Pola elektromagnetyczne o wartościach wyższych niż dopuszczalne emitowane przez przedmiotowe anteny sektorowe w odległości do 70m w najmniej korzystnym przypadku tj. kiedy odległość pomiędzy ponadnormatywnymi polami elektromagnetycznymi, a miejscami dostępnymi dla ludzi jest najmniejsza, będą występowały na wysokościach powyżej 44.1m n.p.t. oraz 34,2m nad poziomem dachu budynku, a więc obszar pól o wartościach wyższych niż dopuszczalne pozostanie niedostępny dla osób znajdujących się na budynku oraz na powierzchni terenu.

W oparciu o powyższe założenia Decyzją nr 4/2018 z dnia 12.06.2018 r. (znak: GP.6220.1.2018.JG) umorzono postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach .

W ramach zadania planuje się również doprowadzenie zasilania z istniejącej sieci.

- linie zabudowy - ze względu na lokalizację inwestycji (dotyczy masztu antenowego) w głębi działki 49/21 nie określa się nieprzekraczalnych linii zabudowy;
- powierzchnia zabudowy - maksymalnie 150m² (z tolerancją do 10%);

- liczba kondygnacji – nie określa się , maksymalna wysokość masztu stalowego – do 56m (z tolerancją do 5%), instalacja 4 anten roziewczych AS26_2 (2100MHz) na wysokości 54,5m, instalacja 5 anten radioliniowych RLI, RL2, RL3, RL4, RL5 na wysokości 55m,

b) warunki ochrony środowiska i zdrowia ludzi:

Przedmiotowe przedsięwzięcie nie zostało zakwalifikowane do przedsięwzięć określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. z 2016 r., poz. 71) w związku z czym nie stanowi przedsięwzięcia o jakim mowa w art. 71 ust. 2 cyt. Ustawy o oś z dnia 03 października 2008r. i nie wymaga uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach planowane przedsięwzięcie należy realizować zgodnie z decyzją nr 4/2018 znak GP.6220.1.2018.JG z dnia 12.06.2018r. umarżającą postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla inwestycji polegającej na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej na działce o nr 49/21 w miejscowości Trzciel – obręb 1.

c) warunki ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury

Zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami każdy, kto w trakcie prowadzenia robót ziemnych odkryje przedmiot co, do którego istnieje przypuszczenie iż jest on zabytkiem, jest on obowiązany:

- wstrzymać wszelkie roboty mogące uszkodzić lub zniszczyć odkryty przedmiot;
- zabezpieczyć, przy użyciu dostępnych środków ten przedmiot i miejsce jego odkrycia;
- niezwłocznie zawiadomić o tym Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, a jeśli nie jest to możliwe Burmistrza Trzciela.

d) warunki obsługi w zakresie infrastruktury technicznej i komunikacji:

- obsługa komunikacyjna inwestycji (w trakcie prowadzenia robót budowlanych) - z drogi gminnej, w przypadku przebudowy sieci i urządzeń infrastruktury kolidujących z projektowaną inwestycją, wszelkie zmiany w przebiegu czy usytuowaniu obiektów infrastruktury należy uzgodnić z właściwym zarządcą sieci.

e) warunki dotyczące wymagań ochrony inwestorów i osób trzecich:

Projektowana inwestycja nie może wywoływać uciążliwości powodowanych przez hałas, wibracje, zakłócenia elektryczne i promieniowanie oraz powodować zanieczyszczenia powietrza, wody i gleby a także pozbawić osoby trzecie :

- dostępu do drogi publicznej ,
- możliwości korzystania z wody, kanalizacji, energii elektrycznej i ciepłej oraz ze środków łączności ,
- dostępu do światła dziennego do pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi, Projektowana inwestycją nie będzie wywoływała w/w uciążliwości.

f) warunki ochrony obiektów budowlanych na terenach górniczych, narażonych na niebezpieczeństwo powodzi i osuwania się mas ziemnych:

- w granicach obszaru objętego wnioskiem oraz obszaru analizowanego wokół działki nie występują tereny górnicze, obszary narażone na niebezpieczeństwo powodzi oraz zagrożone osuwaniem się mas ziemnych.

4) Linie rozgraniczające teren inwestycji

- oznaczono linią ciągłą na mapie w skali 1 :1000 stanowiącej załącznik graficzny nr 1 do niniejszej decyzji.

U Z A S A D N I E N I E

Z wnioskiem o ustalenie warunków lokalizacji inwestycji celu publicznego dla inwestycji, opisanej w pkt. 1 niniejszej decyzji wystąpiła P4 Sp. z o.o., w imieniu i na rzecz której działa Pan Paweł Krychowiak.

Zgodnie z art. 6 pkt. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o gospodarce nieruchomościami, za cel publiczny uznaje się między innymi: wydzielanie gruntów pod drogi publiczne, drogi rowerowe i drogi wodne, budowa, utrzymywanie oraz wykonywanie robót budowlanych tych dróg, obiektów i urządzeń transportu publicznego, a także łączności publicznej i sygnalizacji. Pojęcie „łączności publicznej” zostało zdefiniowane w art. 4 pkt 18 ustawy o gospodarce nieruchomościami, który stanowi iż, należy przez to rozumieć infrastrukturę telekomunikacyjną służącą zapewnieniu publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych w rozumieniu przepisów prawa telekomunikacyjnego. Dodatkowo zastosowanie w przedmiotowej sprawie ma przepis art. 46 ust. 3 ustawy z dnia 7 maja 2010 roku o wspieraniu rozwoju

usług i sieci telekomunikacyjnych, który wskazuje, że w przypadku braku planu miejscowego lokalizację inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej innej niż infrastruktura telekomunikacyjna o nieznacznym oddziaływaniu ustala się w drodze decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego, na warunkach określonych w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Przez „infrastrukturę telekomunikacyjną o nieznacznym oddziaływaniu”, zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, należy rozumieć kanalizację kablową, linię kablową podziemną, instalację radiokomunikacyjną wraz z konstrukcją wsporczą do wysokości 5 m, szafy i słupki telekomunikacyjne oraz inne podobne urządzenia i obiekty, a także związane z nimi osprzęt i urządzenia zasilające, jeżeli nie są zaliczone do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko lub nie stanowią przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na obszary Natura 2000. Zatem przedmiotowe zamierzenie inwestycyjne polegające na „Budowie stacji bazowej telefonii komórkowej (...)” jest inwestycją celu publicznego, która jednocześnie nie jest zaliczana do infrastruktury telekomunikacyjnej o nieznacznym oddziaływaniu (wysokość konstrukcji wsporczej planowanego zamierzenia przekracza 5 m).

Przedmiotową inwestycję należy traktować, zatem jako cel publiczny zgodnie z art. 50 ust.1 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

O wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego zgodnie z art. 53 pkt. 1 strony powiadomiono obwieszczeniem, a właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości, na których planowana jest niniejsza inwestycja powiadomiono na piśmie.

Wnioskowany teren leży w obszarze, dla którego brak jest obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, dla którego brak obowiązku sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i który nie jest objęty procedurą sporządzenia planu miejscowego. Zgodnie z art. 59 ust.1 w związku z art. 4 ust.2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w przypadku braku planu miejscowego, zmiana zagospodarowania terenu polegająca na budowie obiektu budowlanego lub wykonaniu innych robót budowlanych wymaga ustalenia w drodze decyzji.

Burmistrz Trzciela, na wniosek inwestora, wszczął postępowanie administracyjne w powyższej sprawie i pismem znak: GP.6733.11.2017.JG, z dnia 18.07.2017 r. wezwał pełnomocnika Inwestora do usunięcia braków.

W dniu 01.08.2017r. pełnomocnik inwestora Pan Paweł Krychowiak złożył pismo wyjaśniające (z dnia 31.07.2017r.).

Powołując się na przepisy głównie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. z 2016 r., poz. 71), pełnomocnik złożył zapewnienia, iż wnioskowana inwestycja nie jest zaliczana do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Zgodnie z informacjami dotyczącymi kwalifikacji przedsięwzięcia załączonymi do wniosku, pełnomocnik wskazuje, iż w osi głównej wiązki promieniowania każdej z projektowanych anten sektorowych (która to odległość ma być liczona od środka elektrycznego anteny) tj. w nawiązaniu do § 2 ust. 1 pkt 7 lit. c Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w odległości nie większej niż 40m nie występują miejsca dostępne dla ludności.

W związku z powyższym tut. organ w oparciu o oświadczenia inwestora uznał, iż realizacja przedmiotowej inwestycji nie wymaga przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko.

W dniu 31.08.2017r. Szpital Międzyrzecki Sp. z o.o. reprezentowany przez dyrektora do spraw ekonomiczno – eksploatacyjnych Pana Konrada Woźniaka wniósł sprzeciw co do lokalizacji wnioskowanej inwestycji na działce 49/21. Przedstawiciel Szpitala Międzyrzeckiego podnosi w swoim sprzeciwie, „(...) iż w osi głównej wiązki promieniowania każdej z projektowanych anten w odległości nie większej niż 40m znajdują się miejsca dostępne dla ludzi. Ponadto posadowienie maszty na sąsiedniej działce spowoduje brak możliwości zabudowy mieszkaniowej działek należących do Szpitala Międzyrzeckiego p. z o.o., co narazi szpital na wielotysięczne straty. Uważającym tym samym, iż dla wnioskowanej inwestycji powinna być przedstawiona opinia środowiskowa alternatywna aby sprawdzić czy w przypadku posadowienia maszty będzie możliwe zabudowanie budynkami mieszkalnymi sąsiednich działek, a jeżeli tak to jaki wpływ na ludzi w tak bliskiej odległości będzie miało promieniowanie elektromagnetyczne.

Przedstawiciel Szpitala Międzyrzeckiego podnosi w swoim sprzeciwie, iż niezależnie od powyższego wnioskodawca powinien wskazać opinię w zakresie dostosowania inwestycji do polskich norm promieniowania elektromagnetycznego i wpływu tego promieniowania na mieszkańców obecnie tam zamieszkujących oraz posiadających garaże.

Ponadto przedstawiciel Szpitala Międzyrzeckiego wskazuje, iż z uwagi na bliskość miasta Trzciel do autostrady A2 system ratownictwa medycznego ustanowił lokalizację dla jednej karetki należącej do Szpitala Międzyrzeckiego własne w Trzcielu dla zabezpieczenia autostradowego, z której to karetki również korzystają mieszkańcy Trzciela i okolicznych miejscowości. Karetka Pogotowia Ratunkowego korzysta z radiowego systemu łączności, kompatybilnego ze Skoncentrowaną Dyspozytornią Medyczną w

Gorzowie Wlkp. dla województwa lubuskiego. System Wspomagania Dowodzenia Państwowego Ratownictwa medycznego (SWD PRM) to system zgłoszeń alarmowych i powiadomień o zdarzeniach z numerów alarmowych, dysponowanie zespołów ratownictwa medycznego (ZRM). Utrzymanie ora obsługę SWD PRM na terenie kraju zapewnia minister właściwy do spraw administracji publicznej. Na terenie województwa za utrzymanie systemu odpowiedzialny jest wojewoda.

Inwestor w żadnym miejscu nie przedstawił wpływu promieniowania i emisji fal elektromagnetycznych na system komunikacji radiowej wykorzystywany przez stacjonującą tam karetkę. Nawet drobne zakłócenia w odbiorze wezwania alarmowego może narazić pacjenta na utratę zdrowia i życia.

Dodatkowo przedstawiciel Międzyrzeckiego Szpitala wskazał, iż planowana lokalizacja masztu telekomunikacji leży w otulinie Pszczewskiego Parku Krajobrazowego. Rozpatrując lokalizację takiego masztu należy brać pod uwagę również zasadę zachowania ekosystemu wynikającego ze Studium uwarunkowań kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Trzciel (...).”

Odnosząc się do powyższych zarzutów tut. organ wezwał Inwestora do uzupełnienia wniosku w zakresie oddziaływania inwestycji na środowisko. Zgodnie z uzupełnieniami Pełnomocnika Inwestora oraz jego oświadczeniami wnioskowana inwestycja nie jest zaliczana do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Organ orzekający w sprawie ustalenia warunków zabudowy może działać w granicach obowiązujących przepisów prawa i przyznanych mu kompetencji.

W dniu 25.08.2017r. Państwo Ewa i Dariusz Skory, Państwo Monika i Waldemar Klorek, Kamila i Arkadiusz Czarnecy, Renata i Jerzy Mirowscy, Halina i Marek Karasińscy wnieśli sprzeciw do wnioskowanej inwestycji podnosząc, iż „planowana inwestycja jest w bezpośrednim sąsiedztwie budynków mieszkalnych, w których pobliżu znajdują się już trzy stacje bazowe telefonii komórkowych. Każda z nich wytwarza promieniowanie elektromagnetyczne, których nieszkodliwość nie została udowodniona. Promieniowanie pochodzące ze stacji bazowych nie jest obojętne dla zdrowia ludzi. Dlatego obawy o negatywny wpływ stacji na zdrowie osób mieszkających w okolicy są poważną przesłanką ku udzieleniu odmownej decyzji w sprawie w trosce o bezpieczeństwo mieszkańców. Wybudowanie czwartej stacji jest bezzasadne również z powodu dobrego zasięgu. Ponadto rzeźbiona stacja bazowa miałaby powstać w otulinie Pszczewskiego Parku Krajobrazowego. Rozpatrując możliwość wybudowania takiej inwestycji w odniesieniu do sąsiedztwa parku nie można pominąć zasady zachowania równowagi ekosystemu wynikającej ze Studium uwarunkowań kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Trzciel. Kolejna tego typu inwestycja niewątpliwie przyczyniłaby się do kolejnego obniżenia wartości krajobrazu.

Odnosząc się do powyższych zarzutów tut. organ wezwał Inwestora do uzupełnienia wniosku w zakresie oddziaływania inwestycji na środowisko. Zgodnie z uzupełnieniami Pełnomocnika Inwestora oraz jego oświadczeniami wnioskowana inwestycja nie jest zaliczana do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Organ orzekający w sprawie ustalenia warunków zabudowy może działać w granicach obowiązujących przepisów prawa i przyznanych mu kompetencji.

Pełnomocnik Inwestora nie odniósł się co do zebranych dowodów i zgłoszonych żądań w sprawie.

W toku postępowania administracyjnego nie znaleziono podstaw prawnych uniemożliwiających ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego dla przedmiotowej inwestycji. Decyzją nr 6/2017 znak GP.6733.11.2017.JG z dnia 25.09.2017r. ustalono warunki lokalizacji inwestycji celu publicznego dla wnioskowanej inwestycji. Od powyższej decyzji odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego wniósł Szpital Międzyrzecki Sp. z o.o. w Międzyrzeczu zarzucając w/w decyzji naruszenie przepisów postępowania administracyjnego tj. art. 6,7,8 i 35 k.p.a., które miało istotny wpływ na jej treść, poprzez brak rozważenia całości kształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz brak obiektywizmu. Decyzją znak SKO.Go/420-WM/1484/17 z dnia 29.12.2017r. uchyliło decyzję lokalizacji inwestycji celu publicznego w całości przekazując sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

W uzasadnieniu decyzji Samorządowe Kolegium Odwoławcze zważyło co następuje:

- 1) stosownie do art. 52 ust. 1 i 2 u.p.z.p. o ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego następuje na wniosek inwestora, który powinien zawierać :
  1. określenie granic terenu objętego wnioskiem, przedstawionych na kopii mapy zasadniczej lub, w przypadku jej braku, na kopii mapy katastralnej, przyjętych do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, obejmujących teren, którego wniosek dotyczy i obszaru na który ta inwestycja będzie oddziaływać, w skali 1:500 lub 1:1000, a w stosunku do inwestycji liniowych również w skali 1:2000
  2. charakterystykę inwestycji obejmującą:
    - a) określenie zapotrzebowania na wodę, energię oraz sposobu odprowadzania lub oczyszczania ścieków, a także innych potrzeb w zakresie infrastruktury technicznej, a w razie potrzeby również sposobu unieszkodliwiania odpadów;
    - b) określenie planowanego sposobu zagospodarowania terenu oraz charakterystyki zabudowy i zagospodarowania terenu, w tym przeznaczenia i gabarytów projektowanych obiektów budowlanych, przedstawione w formie opisowej i graficznej,
    - c) określenie charakterystycznych parametrów inwestycji oraz danych charakteryzujących jej wpływ na środowisko,

W ocenie Kolegium wniosek o ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego spełnił wymogi wskazane w powyższych przepisach.

- 2) Zdaniem Kolegium (...) należy stwierdzić, że w toku postępowania przez organ I instancji nie wyjaśniono kwestii czy dla wnioskowanej inwestycji konieczne jest uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach – wobec powyższych ustaleń w toku ponownego postępowania Inwestor przedłożył decyzję umarzającą postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla inwestycji polegającej na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej na działce o nr 49/21 w miejscowości Trzciel – obręb 1. W toku postępowania po przeanalizowaniu całego materiału wskazuje się, że przedmiotowe przedsięwzięcie nie zostało zakwalifikowane do przedsięwzięć określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. z 2016 r., poz. 71) w związku z czym nie stanowi przedsięwzięcia o jakim mowa w art. 71 ust. 2 cyt. Ustawy o oś z dnia 03 października 2008r. i nie wymaga uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach

W oparciu o powyższe ustalenia decyzją nr 5/2018 z dnia 27.12.2018r. znak GP.6733.11.2017.JG Burmistrz Trzciela ustalił warunki o lokalizacji inwestycji celu publicznego dla wnioskowanej inwestycji.

Od powyższej decyzji odwołanie w ustawowym terminie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego złożyli: Stefania Kowal, Adrian Kowal, Ewa Skory, Dariusz Skory, Kamila Czarnecka, Arkadiusz Czarnecki, Renata Mirowska i Jerzy Mirowski. Odwołujący podnosili, że nie wyrażają zgody na budowę masztu ze względu na ryzyko uszczerbku na zdrowiu ich i ich dzieci, a także spadek wartości cen ich mieszkań i działek.

Decyzją znak SKO.Go/420 – WM/165/19 z dnia 15.02.2019r., Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Gorzowie Wlkp. uchyliło zaskarżoną decyzję o lokalizacji inwestycji celu publicznego i przekazało sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

Samorządowe Kolegium odwoławcze rozpatrując wniesione odwołanie zważyło co następuje:

(...) Nie budzi wątpliwości, iż planowane zamierzenie inwestycyjne stanowi realizację celu publicznego (...)

(...) W orzecznictwie sądów administracyjnych wypracowanych na tle problematyki dotyczącej rozważanej decyzji podkreśla się, że decyzja lokalizacyjna jest tylko aktem stosowania prawa, ma charakter deklaratoryjny, gdyż organ stwierdza w niej jedynie, czy w świetle powszechnie obowiązujących przepisów prawa dopuszczalna jest realizacja danej inwestycji na wskazanym przez inwestora terenie.

Organ nie ma więc uprawnień kształtujących, nie może w niej wprowadzać według własnego uznania samoistnych ograniczeń dla inwestora wprowadzonych z norm ogólnych zawartych w art. 1 ust. 2 u.p.z.p. (...)

(...) Analizując dalej prawidłowość wydanej decyzji w sprawie wskazać należy, jak już wyżej podniesiono, w opisaney decyzji Kolegium nr SKO.Go/420 – WM/1484/17 z dnia 29.12.2017r. zarzucono, że uprzednio wydana decyzja przez Burmistrza Trzciela zawierała nieprecyzyjny opis parametrów technicznych rozważanej inwestycji, bowiem ustalała możliwość budowy stalowego masztu telekomunikacyjnego wraz z szafami sterującymi oraz urządzeniami nadawczymi przewidzianymi do realizacji na terenie działki 49/21 w m Trzciel – obręb I, pow. międzyrzecki, woj. Lubuskie, dalej wskazując, że maszt zostanie wyposażony w system antenowy 4 – anteny sektorowe umieszczone na stacji bazowej oraz urządzenia nadawczo – odbiorcze i transmisyjne umieszczone na ziemi po wieżę, a nadto w ramach zadania planuje się również doprowadzenie zasilania z istniejącej sieci. W decyzji nie podano jednak częstotliwości pola elektromagnetycznego (pasma) oraz równoważnej mocy promieniowanej izotropowo anten. Zdaniem Kolegium parametry te zostały uznane przez ustawodawcę za istotne i powinny być sprecyzowane w decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego.

Niestety zaskarżona decyzja Burmistrza Trzciela jest w powyższym zakresie odpowiednikiem wadliwej w ocenie Kolegium uprzednio wydanej i uchylonej decyzji w sprawie i nadal wskazuje brak tych danych a tym samym zdaniem Kolegium narusza art. 54 pkt 1 u.p.z.p. Kolegium ponownie podnosi, że koniecznym elementem inwestycji w zakresie łączności publicznej – oprócz budowy wieży antenowej wraz z szafami oraz przyłączem energetycznym – jest montaż anten nadawczo – odbiorczych, które zapewniają tą łączność. Tylko inwestycja w takim kształcie stanowi o realizacji celu publicznego. Jak wynika ze zgromadzonej dokumentacji w przedmiotowej sprawie inwestycja obejmuje również montaż systemu antenowego. W treści decyzji w ogóle nie odniesiono się do kwestii montażu anten: ich typu, ilości i mocy promieniowania, nie podano w jaki sposób anteny winny być skierowane. Kolegium w wydanej poprzednio decyzji wskazało na nieściśłości w opisie planowanej inwestycji. Wskazało, że w części opisowej „ kwalifikacja przedsięwzięcia” wyróżniono bowiem 4 anteny sektorowe AS26_2 pracujące w paśmie 900MHz/2100 MHz skierowane na azymut 80⁰, 150⁰, 240⁰, 330⁰. Tymczasem w części graficznej (analiza maksymalnego dopuszczalnego pochylenia wiązek głównych promieniowania anten rozsiewczych) wskazane są ponadto 4 anteny sektorowe AS26_4 pracujące w paśmie 1800MHz, skierowane na azymut 0⁰, 150⁰, 240⁰ i 330⁰ oraz 4 anteny sektorowe AS26_6 pracujące w paśmie

800MHz/2600 MHz skierowane na azymut 80⁰, 150⁰, 240⁰ i 330⁰, które to nieścisłości w ocenie Kolegium w ogóle nie zostały zauważone(...).

W oparciu o powyższe uwagi Organ I instancji wezwał inwestora pismem, z dnia 22.02.2019 r. znak: GP.6733.11.2017.JG, do uzupełnienia o właściwe parametry inwestycji spójne z decyzją nr 4/2018 znak GP.6220.1.2018.JG z dnia 12.06.2018r. umarządzając postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Inwestor pismem z dnia 28.02.2019r. (data wpływu 04.03.2019 r.) uzupełnił wnioski.

Planowana inwestycja zgodna jest z przepisami odrębnymi, a przeprowadzona analiza wykazała spełnienie warunków, o których mowa w art. 61 ust. 1-5 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Projekt niniejszej decyzji został uzgodniony w trybie art. 106 KPA, zgodnie z ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. z 2018r. poz. 1945, ze zm.) art. 53 ust.4:

- **pkt 6** organami właściwymi w sprawach ochrony gruntów rolnych i leśnych oraz melioracji wodnych – w odniesieniu do gruntów wykorzystywanych na cele rolne i leśne w rozumieniu przepisów o gospodarce nieruchomościami – z siedzibą Lubuski Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych w Zielonej Górze - postanowieniem znak: DW.I.-LZMiUW-831/17 z dnia 23.08.2017 r. – uzgodnił projekt decyzji w zakresie melioracji wodnych;

- z siedzibą Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie Zarząd Zlewni w Gorzowie Wielkopolskim –po uchyleniu decyzji przez SKO w Gorzowie Wlkp. decyzją znak SKO.Go/420 – WM/165/19 i przekazaniu do ponownego rozpatrzenia ponownie wysłano projekt decyzji do uzgodnień – zgoda milcząca;

Projekt niniejszej decyzji został również uzgodniony w trybie art. 106 KPA zgodnie z ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym art. 60 ust. 1, art. 53 ust. 5, art. 51 ust. 1 pkt 2 (t.j. Dz. U. z 2018r. poz. 1945, ze zm.):

- z Szefem Służby Ruchu Lotniczego Sił Zbrojnych RP z siedzibą w Warszawie – uzgodnienie z dnia 25.08.2017r. nr 4868/17, po uchyleniu decyzji przez SKO w Gorzowie Wlkp. decyzją znak SKO.Go/420 – WM/165/19 i przekazaniu do ponownego rozpatrzenia ponownie wysłano projekt decyzji do uzgodnień – pismem z dnia 29.03.2019r. nr 1695/19 oraz pismem z dnia 10.04.2019r. nr 1880/19 znak: SSRL SZ RP-WL.5102.1.2019 nie wniósł uwag ani zastrzeżeń do treści projektu decyzji;

- z Szefem Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego z siedzibą w Zielonej Górze – w odpowiedzi na wniosek tut. organu Wojewódzki sztab Wojskowy pismem nr 3790/17 z dnia 28.08.2017 r. odpisał, iż nie jest właściwym organem do uzgodnienia w/w projektu decyzji, po uchyleniu decyzji przez SKO w Gorzowie Wlkp. decyzją znak SKO.Go/420 – WM/165/19 i przekazaniu do ponownego rozpatrzenia ponownie nie wysłano projektu decyzji do uzgodnień.

- **pkt 9** z zarządcą drogi dojazdowej – z siedzibą Zarząd Dróg Wojewódzkich, al. Niepodległości 32 w Zielonej Górze – zgoda milcząca, z siedzibą Urząd Miejski w Trzcielu – zgoda milcząca, po uchyleniu decyzji przez SKO w Gorzowie Wlkp. decyzją znak SKO.Go/420 – WM/165/19 i przekazaniu do ponownego rozpatrzenia ponownie nie wysłano projektu decyzji do uzgodnień z Zarządem Dróg Wojewódzkich w Zielonej Górze, ponowne uzgodnienie z Urzędem Miejskim w Trzcielu – zgoda milcząca.

Zespół Parków Krajobrazowych Województwa Lubuskiego pismem z dnia 29.03.2019r.(d.w. 01.04.2019r.) znak ZPKWL/PPK.432.1/18 poinformował tut. organ, iż niniejsza decyzja została zaopiniowana pismem znak ZPKWL/PPK.432-55/17 z dnia 18.08.2017r. oraz pismem znak ZPKWL/PPK. 432-1/18 z dnia 12.12.2018r. w związku z brakiem w projekcie decyzji zmian podtrzymuje swoją opinię.

Po przekazaniu projektu decyzji do uzgodnień, po zapoznaniu się z obwieszczeniem przekazano do tut. organu cztery protesty mieszkańców o następującej treści:

Protest Państwa Renaty i Jerzego Mirowskich

„Szczególny Panie Burmistrzu

Po zapoznaniu się z obwieszczeniem zamieszczonym na stronie internetowej Naszej Gminy, składamy sprzeciw wobec budowy stacji bazowej telefonii komórkowej składającej się ze stalowego masztu telekomunikacyjnego o wysokości ok. 56m wraz z szafami sterującymi oraz antenami i urządzeniami nadawczymi. Planowana inwestycja miałaby powstać w bezpośrednim sąsiedztwie budynków mieszkalnych, w pobliżu których znajdują się już stacje bazowe telefonii komórkowych. Każda wieża wytwarza promieniowanie elektromagnetyczne, których nieszkodliwość nie została udowodniona. Z obawy na negatywny wpływ na zdrowie mieszkańców i w trosce o ich bezpieczeństwo, prosimy Pana, by Pan nie dopuścił do jej powstania. Nikt z mieszkańców okolicy nie ma problemu ze słabym zasięgiem co również sugeruje, że budowa masztu jest bezzasadna.

Niezależnie od problemu szkodliwości stacji bazowych telefonii komórkowych, ich wygląd przypominający metalowe kratownice w sąsiedztwie rozbudowującego się osiedla domków jednorodzinnych, gospodarstw agroturystycznych, jak i przy wejściu do Pszczewskiego Parku Krajobrazowego godzi we względy estetyczne. Odpoczynek z widokiem na stację bazową telefonii

komórkowej czy spacer w kierunku Parku z witającą nas kratownicą nie jest najlepszym rozwiązaniem dla rozwoju Trzciana jako miasta turystycznego.

Każdy z nas ma prawo do komfortu zdrowotnego i bezpieczeństwa we własnym domu. Zważywszy na lokalizację inwestycji protestujemy wobec budowy stacji."

Protest Państwa Ewy Skory i Dariusza Skory o następującej treści :

„Szanowny Panie Burmistrzu Trzciana Jarosławie Kaczmarku

W odpowiedzi na obwieszczenie zamieszczone na stronie internetowej naszej gminy dotyczącym kontynuacji postępowania w sprawie budowy stacji bazowej telefonii komórkowej składającej się ze stalowego masztu telekomunikacyjnego o wysokości ok. 56m wraz z szafami sterującymi oraz antenami i urządzeniami nadawczymi, chcielibyśmy wyrazić swoje stanowisko w sprawie budowy masztu, który miałby powstać kilkanaście- kilkadziesiąt metrów od naszego mieszkania. Nie zgadzamy się na budowę tej inwestycji, ze względu na obawę o szkodliwość wpływu fal elektromagnetycznych na zdrowie ludzi i zwierząt. W pobliżu znajduje się już podobna wieża i obawiamy się, że kumulacja kolejnej w tak bliskiej odległości, mogłaby pogorszyć stan naszego zdrowia, a także naszych dzieci i wnuczki. Od lat dbamy by to miejsce wyglądało estetycznie i by chciało się tu spędzać wolny czas. Budowa tego masztu na pewno nie doda uroku tego miejsca, a wręcz przeciwnie- walory estetyczne okolicy znacznie spadną.

Zawsze mógł Pan liczyć na nasz głos w wyborach na Burmistrza Trzciana. Teraz my liczymy na Pana i na to, że wieża za naszym płotem nie powstanie."

Protest Państwa Stefanii Kowal i Adriana Kowal

„Szanowny Panie Burmistrzu Trzciana Jarosławie Kaczmarku

W związku z obwieszczeniem zamieszczonym na stronie internetowej naszej gminy dotyczącym kontynuacji postępowania w sprawie budowy stacji bazowej telefonii komórkowej składającej się ze stalowego masztu telekomunikacyjnego o wysokości ok. 56m wraz z szafami sterującymi oraz antenami i urządzeniami nadawczymi, składamy kategoryczny sprzeciw wobec powstania tej inwestycji, ze względu na szkodliwy wpływ fal elektromagnetycznych. Jesteśmy młodymi ludźmi, dbającymi o swoje zdrowie i zdrowie naszego synka. W pobliżu znajduje się podobny masz, nikt w sąsiedztwie nie ma problemu z zasięgiem. Poprzez budowę masztu okoliczne działki i mieszkania stracą na wartości, ze względu na szkodliwy wpływ na zdrowie ludzi oraz obniżenie wartości estetycznych tego miejsca (56 m maszt).

Bardzo Pana prosimy o postawienie się w naszej sytuacji- Pana wyborców. Liczymy, że uniemożliwi Pan budowę tej inwestycji."

Protest Państwa Kamili i Arkadiusza Czarneckich:

„Szanowny Panie Burmistrzu

Po zapoznaniem się z obwieszczeniem zamieszczonym na stronie internetowej Naszej Gminy, składamy sprzeciw wobec budowy stacji bazowej telefonii komórkowej składającej się ze stalowego masztu telekomunikacyjnego o wysokości ok. 56m wraz z szafami sterującymi oraz antenami i urządzeniami nadawczymi. Boimy się o nasze zdrowie i zdrowie naszych dzieci. Obecnie można znaleźć coraz więcej badań dokumentujących szkodliwość promieniowania elektromagnetycznego, łącznie z działaniem kancerogennym na organizm. Kilka lat temu przeprowadziliśmy się do Trzciana i nie chcielibyśmy opuszczać tej miejscowości, jednak w obawie o nasze zdrowie, nie wiem czy w przyszłości nie będziemy zmuszeni do podjęcia decyzji o opuszczeniu tej miejscowości do innej- bezpieczniejszej dla zdrowia naszego i dzieci. Cieszymy się, że mieszkamy tak blisko otuliny Pszczewskiego Parku Krajobrazowego, po którym często spacerujemy- okolica jest piękna. Nie chcielibyśmy obniżenia walorów estetycznych tego miejsca.

Ze względu na powyższe, bardzo Pana prosimy o niedopuszczenie do powstania tego masztu.

Niech los mieszkańców nie będzie dla Pana obojętny."

W oparciu o powyższe tut. organ pismem z dnia 15.04.2019r. zwrócił się do wnioskodawcy o ustosunkowanie się do wyżej przytoczonych protestów.

Wnioskodawca P4 Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie, ul. Taśmowa 7, 02-677 Warszawa, reprezentowana przez Pawła Krychowiaka – pełnomocnika, w dniu 24.04.2019r. przedstawił swoje stanowisko o następującej treści:

W imieniu Wnioskodawcy, to jest spółki P4 Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie, powołując się na pełnomocnictwo znajdujące się w aktach sprawy, w nawiązaniu do przekazanych Wnioskodawcy pism, obejmujących sprzeciw wobec planowanej do zrealizowania inwestycji, polegającej na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej na działce oznaczonej numerem ewidencyjnym 49/21 w Trzcielu-obręb 1, wyjaśniam, jak następuje.

Inwestycja polegająca na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej na działce oznaczonej numerem ewidencyjnym 49/21 w Trzcielu-obręb 1, jest inwestycją celu publicznego i stanowi realizację celów, o których mowa w przepisie art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Zgodnie z przedstawioną przez Wnioskodawcę kwalifikacją przedsięwzięcia, zamierzone przedsięwzięcie nie stanowi przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na

środowisko w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 roku w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, a zatem nie wymaga sporządzenia raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko i nie wymaga uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia.

Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 56 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, nie można odmówić ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego, jeżeli zamierzenie inwestycyjne jest zgodne z przepisami odrębnymi. Przepis art. 1 ust. 2 nie może stanowić wyłącznej podstawy odmowy ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego. Stwierdzenie, że Organ ma prawo do oceny projektowanej inwestycji z normami ogólnymi, np. chroniącymi ład przestrzenny, i ta ocena mogłaby być podstawą do odmowy ustalenia warunków zabudowy lub lokalizacji inwestycji celu publicznego, jest niedopuszczalne. Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego ma charakter rozstrzygnięcia związanego, a nie uznaniowego. Organ prowadzący postępowanie powinien oprzeć wszelkie rozwiązania sprzeczne z wnioskiem (odmowę ustalenia warunków lub określenie warunków wbrew stanowisku Wnioskodawcy) na wyraźnej sprzeczności z przepisem nakładającym *expressis verbis* jakieś ograniczenie.

Ustawodawca nie uzależnił realizacji konkretnych przedsięwzięć od „społecznej aprobaty inwestycji”. Co więcej, dopuszczenie możliwości oparcia przez organ administracji decyzji odmownej na braku aprobaty społecznej dla planowanej inwestycji czyniłoby z decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego orzeczenie o charakterze w istocie zbliżonym do uznaniowego (por. wyroki WSA: z 30.06.2011 r., II SA/Lu 725/10; z 04.0102011 r., II SA/GO 743/10 - CBOSA).

W podobnej sprawie wypowiedział się Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu, który w wyroku z dnia 3 lutego 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt IV SA/Po 900/15 wyjaśnił, że „zasadne jest stanowisko skarżącego, iż nie ma podstaw dla stawiania inwestycji warunku spełnienia wymagań kontynuacji zabudowy określonych w art. 61 u.p.z.p., ponieważ przepisy dotyczące decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu nie znajdują zastosowania do sprawy o ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego. Także sprzeciw społeczności lokalnej nie może decydować sam w sobie o wydaniu bądź odmowie wydania decyzji lokalizacyjnej — u.p.z.p. nie przewiduje takiej podstawy odmowy ustalenia lokalizacji. Jak słusznie wskazał skarżący, decyzja taka jest bowiem aktem administracyjnym o charakterze związanym co oznacza, że jeżeli planowana inwestycja spełnia wszystkie wymagania określone w przepisach prawa i nie narusza przepisów odrębnych, nie jest prawnie dopuszczalne wydanie decyzji odmownej. Odmowa wydania decyzji lokalizacyjnej wymaga więc poczynienia ustaleń faktycznych i przeprowadzenia postępowania administracyjnego określonego w art. 53 u.p.z.p., a nadto też wyjaśnienia w uzasadnieniu decyzji powodów odmowy jej wydania z podaniem konkretnych przepisów prawa określających warunki i szczegółowe zasady zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy wynikające z regulacji odrębnych, które miałyby zostać naruszone poprzez wydanie decyzji pozytywnej”. Nadto Sąd wskazał, iż „opinie dotyczące szkodliwego wpływu stacji bazowych telefonii komórkowej na zdrowie ludzi nie mogą stanowić przesłanki wydania decyzji negatywnej. Nie wypowiadając się co do merytorycznej zasadności tychże opinii, Sąd stwierdza, że poziom ich ogólności nie pozwala na jakiegokolwiek odniesienie do realiów konkretnego zamierzenia inwestycyjnego będącego przedmiotem niniejszej sprawy. Co do zasady — w ocenie Sądu — dążenie organów administracji do zapewnienia bezpieczeństwa mieszkańców gminy i wyeliminowania potencjalnych czynników szkodliwych dla zdrowia ludzi zasługuje na aprobatę. Wszelkie działania organów muszą jednak ściśle mieścić się w ramach przyznanych im kompetencji i uwzględniać obowiązujące uregulowania prawne”.

Warto również przywołać wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 27 stycznia 2015 roku (sygn. akt II SA/Rz 747/14), w którym Sąd wyjaśnił, iż „Podstawy odmowy ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego nie mogą stanowić wyłącznie przepisy art. 1 ust. 2 u.p.z.p., co jednoznacznie wynika z art. 56 tej ustawy. Ponadto niedopuszczalne jest oczekiwanie spełnienia wymagań kontynuacji zabudowy określonych w art. 61 u.p.z.p., ponieważ przepisy dotyczące decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu nie znajdują zastosowania do sprawy o ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego; brak w ustawie takiego odesłania. (...) Sprzeciw lokalnych mieszkańców nie może decydować o wydaniu bądź odmowie wydania decyzji lokalizacyjnej. Przepisy u.p.z.p. nie przewidują takiej podstawy odmowy ustalenia lokalizacji. Decyzja taka jest bowiem aktem administracyjnym o charakterze związanym, co oznacza, że jeżeli planowana inwestycja spełnia wszystkie wymagania określone w przepisach prawa i nie narusza przepisów odrębnych, nie jest prawnie dopuszczalne wydanie decyzji odmownej(...)

Odmowa wydania decyzji lokalizacyjnej wymaga nie tylko poczynienia ustaleń faktycznych i przeprowadzenia postępowania administracyjnego określonego w art. 53 u.p.z.p., ale też wyjaśnienia powodów odmowy jej wydania w uzasadnieniu decyzji z podaniem konkretnych przepisów prawa określających warunki i szczegółowe zasady zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy wynikające z przepisów odrębnych, które narusza .

Wewnętrzne przekonanie mieszkańców danej nieruchomości nie stanowi dowodu na okoliczność szkodliwości stacji bazowych. Nie ma takiej ekspertyzy, która wykazałaby szkodliwy wpływ stacji bazowych na życie i zdrowie ludzi, jeżeli stacje te są lokowane zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami. Chciałbym też zwrócić uwagę na fakt, iż dopuszczalne poziomy pól elektromagnetycznych, jakie mogą występować w środowisku w miejscach dostępnych dla ludności, są zgodnie z polskim prawem wielokrotnie niższe i znacznie bardziej rygorystyczne, aniżeli te, które dopuszcza Światowa Organizacja Zdrowia, a które obowiązują w wielu państwach Europy Zachodniej. W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 23 listopada 2007 r. (sygn. akt IV SA/Wa 1918/07), Sąd skonstatował, iż „Polska posiada jeden z najniższych w świecie limitów ekspozycji w zakresie ochrony ludności przed promieniowaniem elektromagnetycznym. Polskie zapisy prawne dla stacji bazowych są jednymi z najbardziej rygorystycznych. Dla częstotliwości promieniowania od 300 do 300000 MHz, w którym to zakresie pracują stacje bazowe GSM dopuszczalna gęstość strumienia energii pola elektromagnetycznego w miejscach dostępnych dla ludności wynosi w Polsce co najwyżej $0,1 \text{ W/m}^2$, gdzie w krajach Unii Europejskiej wynosi odpowiednio $4,5 \text{ W/m}^2$. Wartości te są znacznie niższe od wartości określonych przez Międzynarodowe Stowarzyszenie Ochrony przed Promieniowaniami Niejonizującymi (ICNIRP). W konsekwencji polskie przepisy zapewniają jeszcze większy margines bezpieczeństwa niż zalecenia ICNIRP, uznane przez Światową Organizację Zdrowia (WHO) za wystarczające. Zatem przebywanie ludności w polach elektromagnetycznych o poziomach niższych od dopuszczalnych nie pociąga za sobą negatywnych skutków dla zdrowia tych osób”. Warto również przytoczyć fragment odpowiedzi sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia — z upoważnienia ministra — na ponowną interpelację posła Adama Gawędy nr 21280, w której wskazano, iż „dopuszczalna wartość promieniowania elektromagnetycznego dla zakresu częstotliwości wykorzystywanego w telekomunikacji bezprzewodowej, ustalona rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 30 października 2003 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów sprawdzania dotrzymania tych poziomów (Dz. U. Nr 192, poz. 1883) wynosi $0,1 \text{ W/m}^2$. Dopuszczalny poziom PEM w środowisku, który został określony w rozporządzeniu, w miejscach dostępnych dla ludności (wszelkie miejsca, z wyjątkiem miejsc, do których dostęp ludności jest zabroniony lub niemożliwy bez użycia sprzętu technicznego), dotyczy miejsc dostępnych dla całej populacji, co oznacza, że tak ustalony poziom powinien według obecnego stanu wiedzy zapewnić ochronę w dostatecznym stopniu całej populacji, zatem osoby najbardziej wrażliwe, jak np. dzieci, powinny być chronione w dostatecznym stopniu. Dodatkowo należy zwrócić uwagę, że w rzeczywistych warunkach poziomy pól elektromagnetycznych wokół stacji bazowych, których dotyczy przepis, są bardzo niewielkie poniżej $0,02 \text{ W/m}^2$ (w przypadku pól elektromagnetycznych emitowanych przez telefony komórkowe intensywności tych pól są wielokrotnie wyższe, rzędu $0,1-1 \text{ W/m}^2$). Ponownie należy podkreślić, iż w krajach Unii Europejskiej dopuszcza się gęstość mocy do wartości $4,5 \text{ W/m}^2$, a wartość natężenia pola elektrycznego - do 60 V/m ”.

Z uwagi na powyższe, wnoszę o wydanie decyzji zgodnej z wnioskiem Inwestora.

Strona Postępowania – współwłaściciel działki objętej inwestycją również przedstawił w piśmie z dnia 24.04.2019r. swoje stanowisko o następującej treści :

W nawiązaniu do pism kilku osób dotyczących „sprzeciwu” w sprawie budowy wieży telefonii komórkowej podnoszę, co następuje:

W przedmiotowych pismach w/w osób brak jest jakichkolwiek merytorycznych argumentów, które przemawiałyby za wydaniem pozytywnej decyzji o ustaleniu lokalizacji celu publicznego. W/w osoby podnoszą, że budowa wieży będzie miała negatywny wpływ na ich zdrowie, wymiar krajobrazowy oraz fakt, że głosowali na Piastuna Organu I instancji. Rzekomy, negatywny wpływ na zdrowie mieszkańców nie został poparty jakimikolwiek dowodami, np. ekspertyzą odpowiedniej specjalności biegłego. Z uzasadnienia wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 grudnia 2011 r. sygn. akt II OSK 1760/10 wynika, że „sam sprzeciw okolicznych mieszkańców w sytuacji, gdy nie zostanie dowiedzione, że inwestycja powoduje szkodliwe oddziaływanie na środowisko i zdrowie ludzi, nie może decydować o odmowie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego.” NSA stwierdził również, że „Naczelny Sąd Administracyjny i wojewódzkie sądy administracyjne w zasadzie jednolicie przyjmowały, że przepis ogólny art. 1 ust. 2 u.p.z.p., nakazujący uwzględnienie w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym m.in. wymagań ład przestrzennego, w tym urbanistyki i architektury, nie może stanowić samodzielnej podstawy prawnej odmowy lokalizacji inwestycji celu publicznego. Powyższy pogląd prezentowany był m.in. w wyrokach NSA: z dnia 29 stycznia 2010 r., sygn. akt II OSK 220/09; z dnia 10 lutego 2010 r., II OSK 1737/08; z dnia 16 lutego 2010 r., sygn. akt II OSK 1862/08.” Jeśli chodzi o walory krajobrazowe związane z istnieniem Pszczewskiego Parku Krajobrazowego, to należy pamiętać, że budowa wieży ma nastąpić na prywatnej nieruchomości oraz terenach zabudowanym, a nie na „łonie natury”. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 20 kwietnia 2011 r. sygn. akt Kp 7/09 stwierdził, że „prawo zabudowy jest emanacją prawa własności - najszerzego przedmiotowo (zawierającego otwarty katalog uprawnień właścicielskich) i najsilniejszego prawa do rzeczy, skutecznego erga omnes. (...) Konstytucyjne prawo własności - jedno z praw podstawowych - nie jest tylko sumą uprawnień składających się na nie z mocy poszczególnych ustaw, lecz jest sformułowane ogólnie, by konstytucyjna ochrona obejmowała jak najszerzy zakres praw majątkowych (tak: B. Banaszekiewicz, Konstytucyjne prawo do własności, [w:] Konstytucyjne podstawy systemu

prawa, pod red. M. Wyrzykowskiego, Warszawa 2001, s. 30). (...) Należy uznać, że granice prawa własności wynikają zarówno z norm prawa cywilnego (stanowiącego część prawa prywatnego), jak i z prawa administracyjnego (stanowiącego część prawa publicznego). W odniesieniu do prawa zabudowy - składowej prawa własności nieruchomości można wręcz stwierdzić, że kształtowane jest ono przede wszystkim przez prawo publiczne. Normy administracyjnoprawne wyznaczające granice prawa własności nieruchomości gruntowej zawarte są głównie w przepisach z zakresu szeroko pojętego prawa budowlanego (wraz z przepisami techniczno-budowlanymi) oraz przepisach o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, a także w aktach prawnych dotyczących ochrony: przyrody, środowiska, gruntów rolnych i leśnych i zabytków, jak również w prawie wodnym, geologicznym i górnictwem. Znaczna część tych przepisów odnosi się wyłącznie lub głównie do sposobu korzystania z prawa własności nieruchomości, ponieważ każde ograniczenie prawa zabudowy jest pośrednio ograniczeniem prawa własności nieruchomości."

Poprzez budowę wieży żadne w/w przepisy nie zostaną naruszone.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 1992 r. sygn. akt III ARN 42/91 „protesty obywateli wyrażające ich osobiste zapatrywania, oczekiwania, postulaty, życzenia, itp. co do określonej polityki planowania przestrzennego, wzajemnych relacji między planowanymi inwestycjami, a sferą ich indywidualnych wyobrażeń co do warunków normalnej egzystencji, wypoczynku, korzystania z dóbr przyrody itp. Te oczekiwania, życzenia i postulaty powinny być brane pod uwagę przy udzielaniu pozwolenia na budowę i w odpowiednim stopniu uwzględniane, jeżeli nie stoi temu na przeszkodzie słuszny interes samego inwestora oraz względy gospodarcze i społeczne, w których ocenie terenowe organy administracji samorządowej są w pełni suwerenne. Nieuwzględnienie ich nie może jednak stanowić podstawy kwestionowania «legalności», tj. zgodności z prawem pozwolenia na budowę. "Nie można zapominać, że ostatnia decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Gorzowie Wlkp. nie stanowi, że druga z kolei decyzja narusza materialne przepisy prawa, ale zawiera wyłącznie błędy formalne Organu I instancji, który powinny być naprawione. Ponadto, budowa wieży spowoduje polepszenie sygnału GSM dla mieszkańców całego miasta Trzciel, jak i ościennych miejscowości. Fakt, że mieszkańcy sąsiadującej działki nie mają problemu z zasięgiem nie oznacza, iż dotyczy to całego Trzcienia, jak i sąsiadujących wiosek. Trudno sobie przecież wyobrazić, że inwestor chce wydać bezpodstawnie niemałe kwoty pieniężne na budowę wieży tylko po to, żeby ona stała. Sam powiadamie wiadomości, że osoby przyjeżdżające do Trzcienia w celach związanych z ich działalnością gospodarczą nie mogli korzystać z Internetu właśnie z sieci PLAY. Trzeba również pamiętać, że w razie wybudowania wieży, deklarowany i płacony będzie na rzecz Gminy Trzciel podatek od nieruchomości w najwyższej wysokości, tj. od działalności gospodarczej. Na marginesie podnoszę, że kolejne wydanie decyzji z licznymi błędami formalnymi może narazić Gminę Trzciel na odpowiedzialność odszkodowawczą określoną w szczególności art. 4171 k.c. W związku z powyższym, wydanie pozytywnej decyzji o ustaleniu lokalizacji celu publicznego jest zasadne i zgodne z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa.

W dniu 7 maja 2019r. właściciele działki 49/21 położonej w m. Trzciel objętej w/w inwestycją złożyli ustny wniosek o rozszerzenie treści decyzji o rodzaj użytku wskazując, iż przedmiotowa działka stanowi tereny przemysłowe oznaczone jako Bp o łącznej powierzchni 0,1549ha.

Zgodnie z zasadami przepisów obowiązującego prawa podkreślonymi również w uzasadnieniu SKO, w którym to m.in.: wskazano, że „ W orzecznictwie sądów administracyjnych wypracowanych na tle problematyki dotyczącej rozważanej decyzji podkreśla się, że decyzja lokalizacyjna jest tylko aktem stosowania prawa, ma charakter deklaratoryjny, gdyż organ stwierdza w niej jedynie, czy w świetle powszechnie obowiązujących przepisów prawa dopuszczalna jest realizacja danej inwestycji na wskazanym przez inwestora terenie.

Organ nie ma więc uprawnień kształtujących, nie może w niej wprowadzać według własnego uznania samoistnych ograniczeń dla inwestora wprowadzonych z norm ogólnych zawartych w art. 1 ust. 2 u.p.z.p. (...)"

Stosownie do przepisu art. 56 w związku z art. 64 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, nie można odmówić ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego, jeżeli zamierzenie inwestycyjne jest zgodne z przepisami odrębnymi.

Po dokonaniu analizy warunków zasad i zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy oraz po dokonaniu analizy stanu faktycznego i prawnego terenu, na którym przewiduje się realizację inwestycji oraz po stwierdzeniu, że wnioskowana inwestycja spełnia łącznie warunki określone w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz mając na uwadze fakt, iż inwestor przedłożył wymagane przepisami dokumenty, należało orzec jak w sentencji.

Sporządzenie decyzji zgodnie z art. 50 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym powierzono osobie wpisanej na listę samorządu zawodowego architektów Pani Marzenie Gidaszewskiej Materna pod nr 0162 Lubuskiej Okręgowej Izby Architektów.

Mając powyższe na uwadze postanowiono jak w sentencji.

POUCZENIE

Niniejsza decyzja nie rodzi praw do terenu oraz nie narusza prawa własności osób trzecich (art. 63 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym)

Warunkiem rozpoczęcia robót budowlanych jest uzyskanie decyzji o pozwoleniu na budowę poprzez przedłożenie odrębnego wniosku w Starostwie Powiatowym w Międzyrzeczu.

Na podstawie art. 65 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym organ który wydał decyzje może stwierdzić jej wygaśnięcie jeżeli m.in. :

- inny wnioskodawca uzyskał pozwolenie na budowę
- dla tego terenu zostanie uchwalony plan miejscowy, którego ustalenia będą inne niż w decyzji.

Od niniejszej decyzji służy stronie odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Gorzowie Wlkp. za pośrednictwem Burmistrza Trzciela w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

Załącznik graficzny nr 1 - mapa w skali 1:1000

Pobrano opłatę skarbową – załącznik część I, poz. 8 ustawy z dnia 16.11.2006 r. o opłacie skarbowej (j.t. Dz.U. z 2018 r, poz. 1044, ze zm.).

Burmistrz Trzciela
(-) Jarosław Kaczmarek